ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **L. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2015, č. j. KUZL-58559/2015, sp. zn. KUSP-58559/2015/DOP/Od, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 8. 2017, č. j. 33 A 80/2015 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kroměříž (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 8. 2015, č. j. MeUKM/070814/2014, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 2. 11. 2014 okolo 11:24 hod. na ulici Záhlinická v obci Hulín jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mercedes Benz Vito, RZ: X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci a byla mu naměřena rychlost jízdy 63 km/hod., přičemž na dané pozemní komunikaci je nejvyšší dovolená rychlost jízdy 50 km/hod. Po zohlednění potenciální odchylky měřícího zařízení v rozsahu ± 3 km/hod. Žalobce tedy překročil nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 10 km/hod. Za spáchání daného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 2.300 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. Žalobce namítal, že žalovaný nepřihlédl k námitkám zpochybňujícím výsledky měření z použitého rychloměru a neprovedl navržené důkazy v podobě návodu k obsluze a vznesení dotazu na výrobce. Žalobce již v průběhu správního řízení upozorňoval na konkrétní nedostatky, kterými bylo měření zatíženo, jako je nesprávné umístění vozidla na fotodokumentaci a nesprávné usazení rychloměru. Žalovaný pak dle jeho názoru na základě prosté úvahy dovodil správnost měření, aniž by provedl navržené důkazy, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[3] Krajský soud žalobu zamítl. Krajský soud shledal, že ve vztahu použitému rychloměru byly ze strany žalovaného i správního orgánu I. stupně uvedeny argumenty, na základě kterých považují provedené měření rychlosti za bezvadné. Správní orgán I. stupně uvedl, že použitý rychloměr RAMER 10C splňoval všechny zákonem stanovené požadavky, což vyplývá z ověřovacího listu č. 31/14. Policisté provádějící měření byli k jeho použití proškoleni, přičemž schopnost provádět měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze vyplývá z povahy jejich činnosti. Ve vztahu k výsledné fotodokumentaci poté správní orgán I. stupně uvedl, že na pořízeném snímku je vozidlo viditelně zachyceno, aniž by bylo zaměnitelné s jiným vozidlem či objektem. Co se týče dodržení návodu k obsluze, je dle jeho názoru třeba vycházet z výsledné fotodokumentace, která nevzbuzuje pochybnosti o správnosti měření, neboť by v opačném případě k jejímu pořízení vůbec nedošlo (např. v důsledku chybového hlášení rychloměru). Obdobným způsobem se vyjádřil v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí také žalovaný, který s ohledem na tyto skutečnosti považoval provádění dalších důkazů za nadbytečné.

[4] Krajský soud konstatoval, že výsledná fotodokumentace nevyvolává důvodné pochybnosti o tom, že bylo měření provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Vozidlo žalobce je zachyceno na samotném středu fotografie, přičemž je vyloučena jakákoliv záměna s jiným vozidlem, svodidly či jiným objektem. V případě, že by byl rychloměr nesprávně ustaven, přirozeně by se tato skutečnost na měření rychlosti projevila. Nebyly proto dány předpoklady k tomu, aby bylo žalovaným či správním orgánem I. stupně pochybováno o zjištěném skutkovém stavu věci, popř. prováděno další dokazování.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítá, že krajský soud nesprávně vypořádal jeho námitku, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s návodem k obsluze. Stěžovatel netvrdil, že by rychloměr byl vadný, nebo sám o sobě nefungoval. Stěžovatel tvrdil, že byl nesprávně užit. Skutečnosti, že rychloměr splňoval zákonné požadavky a měření rychlosti provozovali proškolení policisté, jsou proto irelevantní. K tvrzení, že není-li rychlost změřena správně, vůbec nevznikne fotografie, stěžovatel uvádí, že rychloměr nemá žádnou „zázračnou funkci“, která by odhalila jeho nesprávné ustavení, a takové tvrzení je nepravdivé.

[6] Stěžovatel správnímu orgánu předložil obrázek, který je též součástí návodu k obsluze měřícího zařízení, ze kterého se podává, že v dané konstelaci měření (měření z pravé strany ve směru příjezdu), má být měřené vozidlo vyobrazeno v pravé dolní části

snímku. Podle stěžovatele je absurdní, aby důkaz, podle kterého se mělo vozidlo v případě správného měření nacházet na snímku vpravo dole, nebyl proveden s odůvodněním, že se vozidlo nachází ve středu snímku a o správnosti měření nejsou pochybnosti.

[7] Z uvedených důvodů zastává stěžovatel názor, že krajský soud jeho námitky nevypořádal, neboť jím užité argumenty nijak nevyvrací tvrzení stěžovatele. Správní orgány měly provést důkaz návodem k měřícímu zařízení RAMER 10C, který byl způsobilý prokázat, že měření bylo provedeno vadně, jelikož stěžovatel návrh na provedení tohoto důkazu řádně odůvodnil a uvedl též konkrétní důvody, pro které lze o správnosti provedeného měření pochybovat. Argumenty, pro které stěžovatelem navržený důkaz, způsobilý prokázat nesprávnost měření, nebyl proveden, jsou přitom irelevantní a ve skutečnosti nijak nevyvracející tvrzení stěžovatele. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že trvá na svém rozhodnutí a ztotožňuje se s argumentací krajského soudu, na niž v plné míře odkazuje. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Stěžovatel namítá, že v posuzovaném případě nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, jelikož správní orgány neprovedly důkaz návodem k měřícímu zařízení RAMER 10C, které bylo použito k měření rychlosti.

[12] Podle § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jsou účastníci správního řízení povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.

[13] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je při dokazování přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti klíčové, že důkaz o rychlosti vozidla byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl v souladu se zákonem o metrologii ověřen (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. srpna 2011, č. j. 1 As 42/2011 - 115). V rozsudku ze dne 14. května 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován*." Taktéž v rozsudku ze

dne 3. března 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky (tj. důkazy dodané policií) jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu věci, a to zvláště za situace, kdy stěžovatel nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.

[14] Měření rychlosti v rozporu s návodem k obsluze příslušného rychloměru může mít vliv na zákonnost o rozhodnutí o přestupku překročení nejvyšší povolené rychlosti (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 - 51). Ke zpochybnění výsledku měření však musí existovat konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50).

[15] Výše uvedenou námitku nesprávnosti měření rychlosti s odkazem na návod k měřícímu zařízení stěžovatel přednesl ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 11. 6. 2015. Podle tohoto vyjádření se však jedná o součást návodu k měřícímu zařízení RAMER 7CCD, tj. jinému zařízení, než bylo použito v posuzovaném případě. Návod samotný, popř. alespoň jeho relevantní část, nadto stěžovatel ke svému vyjádření nepřiložil a tento argument proto zůstal pouze v rovině nepodložené spekulace. V této podobě tedy tato námitka nebyla způsobilá relevantně zpochybnit měření rychlosti.

[16] Návodem k měřícímu zařízení RAMER 10C, které bylo použito v posuzovaném případě, se přitom Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51. Zde Nejvyšší správní soud s ohledem na obsah návodu k tomuto zařízení a vyjádření autorizovaného metrologického střediska potvrdil závěr krajského soudu, že pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, neproběhly by správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení. Ze stejného závěru vycházel zdejší soud také v rozsudku ze dne 6. 9. 2017, č. j. 6 As 164/2017 - 39.

[17] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit a konstatování krajského soudu, že nesprávné nastavení rychloměru by se na výsledku měření projevilo, je proto na místě. Stěžovatel přitom nečinil sporným, že měřící zařízení splňovalo zákonné požadavky, bylo v souladu se zákonem o metrologii ověřeno, a policisté provádějící měření byli k jeho obsluze proškoleni. Zároveň stěžovatel nepopíral, že právě on byl řidičem vozidla, jehož rychlost byla za okolností popsaných ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změřena, a které bylo zachyceno na fotografii na výstupu z měřícího zařízení.

[18] Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že v posuzovaném případě nevyšly ve správním řízení najevo skutečnosti, které by relevantním způsobem zpochybňovaly výsledek měření rychlosti, a činily nezbytným provedení důkazu návodem k měřícímu zařízení RAMER 10C.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[19] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[20] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2017

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu